

klart her fra talerstolen, også i mit ordførerindlæg, at når der er bestræbelser fra primært de 11 eurolande for at få flertalsafgørelser på f.eks. socialområdet, arbejdsmarkedsområdet og skatteområdet, skyldes det, at de godt ved, det er en nødvendighed for dem, fordi de har en valutaunion.

Hvis vi med troværdighed i stemmen skal kunne vende os imod det og sige, at det vil vi ikke acceptere, for vi vil bevare enstemmighed på de områder, der er følsomme for os, ja, så nytter det jo altså ikke noget at gå ind i den valutaunion, som nødvendiggør deres krav. Hvis de andre lande ønsker at være med i den valutaunion og ønsker at lave nogle instrumenter, som stille og roligt fjerner deres selvbestemmelse og overfører deres beslutningsret til flertalsafgørelser, må vi altså finde en konstruktion, hvor Danmark ikke er omfattet af de flertalsafgørelser. Det kan kun være rigtigt at gøre netop det. Det er følsomme områder for Danmark, når vi snakker socialpolitik og den danske aftalemodel m.v., og det skal vi ikke sælge ud af, blot fordi der er nogle, der er så forhippede på at få fjernet de danske forbehold.

Så må jeg sige til hr. Holger K. Nielsen, at jeg har altså meget svært ved at følge hr. Anders Fogh Rasmussen i dette spørgsmål. Det er jo lige præcis kendetegnende for en folkeafstemning, at man spørger befolkningen: Hvad synes I? Den danske vælger, der ønsker at stemme, går hen til stemmeurnen og stemmer lige præcis ud fra det motiv, den pågældende har for at stemme ja eller stemme nej, og det skal selvfølgelig respekteres. Afgørelsen skal ikke gøres afhængig af Christiansborgretikken eller det samarbejde, der i øvrigt måtte blive etableret efter den 28. september. Derfor må tingene skilles ad, og det var også det, jeg forsøgte at give udtryk for, da jeg sagde, at det er et absurd spørgsmål, for det ville svare til, at jeg spurgte hr. Anders Fogh Rasmussen, om han havde aftalt den økonomiske politik med jaserne, og det tror jeg ikke hr. Anders Fogh Rasmussen har.

Hr. Claus Larsen-Jensen mener, at vi gerne følger med, men ikke får nogen indflydelse. Hvis vi går tilbage til situationen i foråret 1998, som hr. Claus Larsen-Jensen ikke har villet forholde sig til her i dag, var det altså ikke Dansk Folkeparti, der mente, at det ikke betød det store, at vi ikke var med i euroen, at vi blev et B-medlem, at vi blev marginaliseret, og at vi nærmest sank til bunds ude i Nordsøen. Det var

altså landets statsminister og den socialdemokratiske regering, som gik til valg på at garantere forbeholdene, så hr. Claus Larsen-Jensen burde virkelig vende blikket indad og se, om det egentlig ikke var rigtigt, at man sagde, at vi skulle bevare forbeholdene, fordi de var udtryk for det, man sagde i 1992-1993, nemlig en ny, langsigtet EU-politik, hvor Danmark ikke var en del af den politiske unionsopbygning, andre lande ønskede.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
De næste tre bemærkninger er fra hr. Anders Fogh Rasmussen, fru Lene Espersen og fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Det er jo helt tydeligt, at hr. Thulesen Dahl og hr. Holger K. Nielsen føler sig meget ilde tilpas ved den del af debatten, vi har nu, for nu bliver der nemlig sat fokus på, at selvfølgelig er der nogle konsekvenser af et nej.

Nejsiden prøver at fremstille det, som om nej er en fortsættelse af en uændret situation, mens ja medfører en ny og usikker situation. Men det er jo ikke sådan, det forholder sig, og det er det, der nu bliver sat fokus på, og det bryder de to herrer sig ikke om.

Hr. Thulesen Dahl sagde for lidt siden: Ja, vi går ind for at binde kronen til euroen, men ikke uigenkaldeligt. Det er jo kernen i denne debat, at nejsiden flirter med tanken om at kunne bruge kronekursen som et middel i den økonomiske politik. Det kan af omverdenen og kapitalmarkedet kun blive opfattet sådan, at der er risiko for en justering af kronekursen, og derfor bliver vi nødt til at føre en strammere økonomisk politik for at holde kronen på plads. Det har hr. Holger K. Nielsen fuldstændig ret i, og det har han ærligt erkendt sig. Hr. Thulesen Dahl vil ikke erkende det, men sådan er situationen, og det er derfor, et nej vil føre til en ny økonomisk politik, mens et ja er et ja til at fortsætte en stabilitetsorienteret økonomisk politik som den, vi har ført siden 1982.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Ja, nu begynder vi at nærme os kernen i den argumentation, som Dansk Folkeparti kommer med.

Vi hørte i det første indlæg hr. Kristian Thulesen Dahl rette et voldsomt angreb mod de